

носѣше голѣмъ вързопъ. Деца-та радостно заобиколиха брата си. Засмѣха се и гърнетата и паницитѣ горе на полицата, а бобѣтъ весело заклокочи въ огнищото.

— Бате, какво ни носишъ?

Халва ли?

— Не.

— Бонбонки ли?

— Да, бонбонки. Ето ги.

— Ами този голѣмъ вързопъ?

— Подарѣкъ на мама.

— У, какъвъ голѣмъ, — зарадва се стрина

Дина. Какво ли ще е?

— Една хубава тенджера. Стига си готвила въ тия стари, опушени гърнета. Махни ги отъ тамъ! Въ тая тенджера гостбитѣ ставатъ повкусни.

— Добре, синко, ще видимъ. И въ нея ще сготвя.

Стрина Дина изми тенджерата и я турна горе на полицата при гърнетата. Тя бѣше синя, свѣтла, чиста. Не погледна грънциитѣ и се дръпна на-

стри да не се изцапа.

Горкитѣ гърнета! Тѣ се сгушиха едно до друго и се страхуваха да се допратъ до новата си гостенка.

Следъ вечерята, когато си легнаха и въ цѣлата къща стана тихо, горе на полицата скочиха Гризанъ и Гризанка.

— Я, гледай, каква нова гостенка си имаме!

Тенджерата сърдито ги изгледа.

— Сега не е време за приказки. Искамъ да спя! Толкова пжтъ съмъ ходила! Ида чакъ отъ града!

— Брей, голѣма работа! Много се гордѣешъ!

— У, какви грозни селски мишки! Градскитѣ мишки сж хубиви!

— Азъ ще те науча тебе дали съмъ грозенъ! Почакай само! — рече Гризанъ.

Мишкитѣ си отидоха разсърдени. Намѣриха голѣмия плѣхъ, който скоро бѣше дошелъ отъ града и му се оплакаха отъ гор-

